

da der jo er saa mange andre Leiligheder for det ærede Medlem til at sige en daarlig Vittighed, og jeg har aldrig hørt ham undgaa Leiligheden. Jeg skal passere det ærede Medlems øvrige Bemærkninger og derefter gaa over til det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup). Det ærede Medlem indtager, saaledes som det her gjentagende Gange er sagt, et helt andet Standpunkt end det ærede Medlem fra Kolding. Han er virkelig radikal. Det er ikke pletteret Radikalisme, han sidder inde med. Hans Standpunkt er virkelig, saaledes som betegnet af et andet æret Medlem, under det politiske Frisepunkt. Det er det radikale Standpunkt. Det Standpunkt respekterer jeg, og jeg angriber heller ikke det ærede Medlem for det. Jeg tror vel ikke, at det er et Standpunkt, som har Udsgit til foreløbig at vinde Indgang her i Landet, og jeg glæder mig derover, men jeg siger ikke det Allermindste imod det eller søger at betegne det som noget mindre Respektindgydende eller Berettiget i en lovgivende Forsamling. Jeg beslager, at det ærede Medlem trods den Væsenforskjel, der er mellem ham og det ærede Medlem fra Kolding, dog er i samme Selfab, men jeg gjentager udtrykkelig, at jeg ikke deri ser samme Smag for det Pletterede, der maaske kunde bevæge Andre til at søge det Selfab. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem er Beundrer af den pletterede Radikalisme. Den pletterede Radikalisme finder to Slags Beundrere i ethvert Land. For det Første mange af Landets bedste, ærligste, dygtigste og ideelleste Mennesker, fordi de ikke se, det er Plet, men tro, at det er Sølv. Det er umuligt Andet. Naar de se en saa alvorlig, politisk Situation som den, vi have haft, og en Radikalisme saa pletteret som den, vi have set det ærede Medlem for Kolding være Ordfører for, er det umuligt Andet, end at da Mangfoldige ude i Landet, som virkelig for Alvor vilde have Krig, og saa for Alvor tro, at her er Mændene, der vilde føre Krigen, og derfor ogsaa beundre den Bei og foreløbig slutte sig til den. Derfor siger jeg, at den pletterede Radikalisme faar altid en stor Del af Landets bedste, hæderligste og braveste Mænd paa sin Side, men stadig nedadgaende, hvad Tallet angaar, thi efterhaanden som Forsølvningen gaar af, og man ser, hvad der er bagved, saa kommer Desillusionen, Stuffselsen, saa sige de: Tæ, det vilde vi ikke have med at gjøre, og saa gaa de fra. Det er den Rekrutering, en saadan Politik finder hos mere umiddelbare og usfordærvede Personer, som endnu nære Illusioner om, hvad en saadan Politik fører til, men til disse umiddelbare Personer regner jeg ikke det ærede Medlem for Rjøge (Kofod: Han er da ikke fordærvet!) Jeg har ikke sagt, at det ærede Medlem er fordærvet, saaledes som det her hvisses til mig (Afsværelse af Kofod). Ja, naar det ærede Medlem ikke vil have, jeg skal høre, hvad han siger, maa han virkelig tale sagtere. Jeg siger, at det ærede Medlem for Rjøge efter

min Mening er i Besiddelse af en Reflexion, jeg har Respekt for. Jeg holder meget mere af reflekterte end af ikke reflekterte Mennesker, og det er altsaa ikke for at rette noget Angreb paa det ærede Medlem, at jeg her betoner hans Reflektionsevne. Men jeg er da ogsaa vis paa, at det ærede Medlem har en saa klar Reflexion, at han fra Først af har set Plettet. — Den anden Retning, en saadan pletteret Politik vil samle om sig, er den politiske Hær af Spekulanter, som sømmer ovenpaa, helst hvor der ingen Fare er. Den Slags Folk vil den altid have paa sin Side, og i stigende Tæ, om jeg end haaber, at der her i Landet ikke vil blive mange af dem. Men heller ikke til denne Retning hører det ærede Medlem for Rjøge. Jeg tror, at han kun har sluttet sig til den pletterede Radikalisme af samme Grund, der bragte Ronen til at koge Suppe paa den Pind, Krageren havde siddet paa, fordi det nemlig smager af Jugl. Nu er imidlertid det Forhold tilskede, og det har ikke virket gavnligt paa det ærede Medlem. Jeg siger det, fordi jeg ogsaa her maa beklage, at det ærede Medlem har gjort Angreb paa tidligere Meningsfæller, Angreb, som jeg ikke forstaar, det ærede Medlem vilde gjøre. Det ærede Medlem holdt et længere Foredrag, som jeg dog ikke finder Anledning til at komme ind paa, fordi det i Realiteten ikke indeholdt Andet, end hvad det ærede Medlem i Løbet af Sommeren har sagt saa mange Gange paa Steder, hvor vi have haft Leilighed til gjensidig at beundre hinandens Veltalenhed. Der var kun det Nye i det ærede Medlems Foredrag, at han havde anskaffet sig en af-død langelandst Dialekt. Det ærede Medlem har den ikke af Naturen eller ved andre Leiligheder. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har haft meget Arbejde for at faae Dialekten, og heller ikke om, at han har haft Fornøielse af den; jeg har kun villet gjøre opmærksom paa, at det var det eneste Nye i hans Foredrag og vistnok ogsaa Frugten af et alvorligt Studium. Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at jeg havde begyndt at vedkjende mig, hvad jeg ikke havde gjort før, at vi havde, eller at Befolkningen havde Midler, naar en saadan Kamp som den, der her har været Tale om, paany bliver nødvendig. Deri tager det ærede Medlem fuldstændig feil, thi jeg har aldrig nogenstunde nægtet, at Befolkningen har Midler, aldrig nogenstunde nægtet, at naar den drives til det Yderste, naar Forhandlingen paa Rigsdagen bliver umuliggjort ved Mangel paa Smødekønnen fra Regeringens Side, Mangel paa en virkelig sund, rolig og besindig Politik, saa har Befolkningen Midler, men jeg har meget bestemt til-ladt mig at spørge om, hvilke Midler de Herrer havde, som vilde have os ind paa den Bei ifjor, idet jeg vilde vide, om det var de Herrer's Mening at drive det til, at Befolkningen blev nødt til at tage Sagen ud af de Herrer's Haand og